

Високі очерети на Віслі

САДОК ІЗ ЯБЛУНЬ КОЛО ХАТИ

Як тільки займеться зоря, Федось із Катериною на ногах. Таку зайчку виробили змалечку. Хочеш бути багатим, у хазяйстві щось мати – не спи. І роки тут не завада. І всякі переміни "власті". Правда, війна таки внесла свої негожі корективи в їхню долю. Та Бог милував: ось знову той святий день іде – 9 Травня, День Перемоги.

Ф.П.ЗАТІРКА
у восний час

Кожного року житель села Острівці Федось Прохорович Затірка стрічає День Перемоги як найбільше свято. Одягає свої нагороди, ратним трудом заслужені, і виходить з дому. Коли приїжджає із Володимирця мотоестафета, дідусь Федось, як ветеран війни, вітає присутніх – і часто-густо змахне непрохану сльозу, бо сьогодні і самому не віриться, що із такого пекельного горнила живим повернувся, сім'ю створив, діток нажив, правнучків має. Всі діти по хороших роботах, хоч і по світах. І він, як господар, своє хазяйство не зменшує. Є конячка Машка, дві корови, теля, свині, гуси-лебеді, кури. Торік пас аж півсотні індиків. Та найбільша його хазяйська любов – бджоли. Більше десятка вуликів-бортів стоїть у його яблуневому садку.

– Вийдеш вранці на поріг, а все довкола пчількоутрудивницею чути. А якби ви бачили, як трудяться ці бджілки, як стараються на той Божий нектар! – розповідає, мов пісню пасіці співає.

Як ті бджілки, дружно, в злагоді живуть всі Затірки. Старша донька Віра, якій наступного року виповниться піввіку, працює вихователькою в дитсадку в далекій Якутії. Доньки порадували її трьома внуками, а дідуся Федося і бабусю Катерину – правнучками. Син Віктор працює на Смоленській атомній електростанції, донька Галина – у Мутьчицях зоотехніком, Юра – на нафтовидобутку в Тюмені, Ірина вчителює в Берестівці, а Люда... "попала" під скорочення і зараз дома.

Ото як збирається вся родина Затірок – мов щедрим росом наповнюється хатина. В такі хвилини, коли дітям бажаєш миру і добра, не раз пригадається Федосю Прохоровичу пережита

ВІЙНА

Йому було 18. На фронт пішов із родичем Яковом Затіркою. Обидва — молоді й гарні. Й кістлява з косою в кожному бою забирала саме таких. Вперше побачивши смерть, Федосій плакав. Але звук до крові. І лиш коли хоронили вбитих, відчував, як стискалося серце в прагненні відплатити за побратимську смерть.

Було це у Польщі. Наші війська займали плацдарм біля Вісли (недалеко від Познані намічався прорив оборони ворога). Не одну атаку відбили німці. І ось Федось Затірка ще з одним бійцем беруть два ящики толу і під градом куль підтягують їх до ворожого дзота. Надовго запам'ятав Федось Прохорович високі очерети на Віслі, в яких вони лежали поранені вибухом.

За ліквідацію дзота Ф.П.Затірка одержав перший орден "Червоної Зірки". Другого удостоївся за прорив оборони на Одері. А орден Слави наздогнав нашого земляка за Потсдамом: його одержав Федось Затірка у боях на Ельбі.

Сім довгих років служив Федось Прохорович в армії. У місті Шверин на Ельбі — у сержантській школі навчав молодих бійців. Не дивлячись, що був двічі поранений, у плече і шию, і тому давно міг бути вдома, сержант Затірка сповна відслужив відведений строк і лише в 1950 році повернувся із війни додому.

ЖИТТЯ ТРЕБА ЛЮБИТИ —

саме з таким кредо прибув Федось Прохорович у рідне село і перше, що зробив, — насадив вишень. Садок і став початком його господарства. Згодом одружився. А влаштувавшись на службу, вісім років працював фінансовим агентом. Довелося й завідувати фермою, трудитись лаборантом у місцевому колгоспі.

Й нині ветеран трудиться, скільки має сил. Нагадують про себе рани і пережите у війні. І часто сняться командири й однополчани з 63-го запасного стрілецького полку. Бачить себе то з автоматом, то напружує все своє єство, міцно тримаючи міношукач у пошуках прихованої смерті. Скільки тих вражих смертоносних "тарілок" видобув він на білий світ! Скільки чийхось життів врятував! Помічає: сни стають щоразу коротші, але — й тривожніші. То — сни. А наяву час від часу тривожить солдата плече і приводить на біле лікарняне ліжко. Нині він — єдиний фронтовик на два села: Острівці й Берестівку. Й цю розповідь про нього, невеличке інтерв'ю я брала у лікарняній палаті.

Бабуся Катерина вже одержала чоловікові 120 гривень на День Перемоги. Але якою б була радість, якби до свята він сам повернувся додому! В той день, до речі, чекає його ще одна нагорода — орден "За мужність". Тож здоров'я вам, Федосію Прохоровичу! І ще многая-многая літ!

Галина ТЕТЕНЬКА.